

PETER ŠRANK

MÚZOFIL

NULA

PREČÍTAJ
A POŠLI
ĎALEJ!

PREQUEL (TO, ČO SA STALO PRED)
VEĽKÁ FREE OCHUTNÁVKA ROMÁNU

Úvod

Ak sa nevieš rozhodnúť, či by ťa román *Múzofil* bavil, prečítaj si ukážkovú poviedku *Zimomriavky*, ktorú ponúkam v knižočke *Múzofil nula* ako ochutnávku. Je napísaná rovnakým štýlom ako *Múzofil*, obsahuje rovnako poetickú erotiku, rovnako nečakané zvraty deja a rovnaké dôvody na krútenie hlavou. Možno sa dozvieš

- koho chovali v černošskom kmeni Čongorongo, aby im znášal zlaté vajcia,
- aký je pravdivý mýtus o vzniku sveta a obriezky,
- čo je najcennejšie na mladom zajačikovi,
- koľko krokov má mať podľa starej zajačice správna predohra,
- čím sú kryté láskovky.

Dej poviedky sa odohráva cez prázdniny po druhom ročníku strednej školy, keď mal hlavný hrdina asi sedemnášť rokov. Narazil na staršiu ženu a toto stretnutie bolo dôležitým krokom na jeho ceste stať sa múzofilom. Ak si ho obľúbiš, môžeš pokračovať románom, v ktorom má asi dvadsaťšesť rokov (tesne po vysokej škole) a zažíva podobne uletené príbehy.

Prequel *Múzofil nula* je voľne prístupný na mojom Kefowebe, preto nie je nutné odkladať si ho v papierovej verzii. Ku všetkému, čo si prečítaš v tejto knižočke, sa rýchlo a ľahko kedykoľvek vrátiš. **Preto ho čo najrýchlejšie prečítaj a podľa zásady *Pošli to ďalej!* venuj niekomu, o kom si myslíš, že by ho mohol zaujať. A popros ho, nech aj on tak urobí. Nech si táto knižočka čo najdlhšie lieta svetom.**

Peter Šrank
Múzofil nula
Putovný samizdat
© Peter Šrank 2017

Zimomriavky

V cirkuse

Pred pár dňami k nám prišli cirkusanti. Zaparkovali maringotky a postavili šapitó. Nebol som už malé decko, nezaujímalo ma to. Ale zavolať mi Rafo. Že v cirkusoch trpia zvieratá, mali by sme s tým niečo robiť. Navrhol skočiť do arény a rozvinúť transparenty. Máme už len jednu možnosť, dnes je ich posledné predstavenie. Báľ som sa, že za to môžeme mať problémy v škole, ale keby aj, do maturity ešte ďaleko, všetko stihne vyšumieť. Naviac, naša triedna bola tiež za práva všetkého možného. Verili sme, že by sa za nás postavila.

Ja som si vyrobil transparent s nápisom PLATÍTE ZA TÝRANIE ZVIERAT, Rafo napísal ZVIERATÁ NIE SÚ KLAUNI. Sadli sme si hneď do prvého radu a čakali na vhodnú príležitosť. Artistov a kúzelníkov musíme pretrpieť, ale keď sa objavia nejaké zvieratá, nabehneme. Tigre budú za mrežami, tam sa nedostaneme, ale slony mi pripadali ako celkom prijateľné riešenie.

„To sú kozičky, čo?“ uslintano podotkol Rafo. Náš čas ešte neprišiel, lebo aj keď koza je tiež zviera, v tomto prípade sa jednalo o malé, ale pekne tvarované prsia kúzelníkovej asistentky. Vyzerala trochu detsky a jej trblietavý trikot viac odhaľoval, ako zakrýval. Do konca čísla sme ju s Rafom stihli trikrát teoreticky pretiahnuť, z toho dvakrát pripraviť o panenstvo.

Do arény nabehli artisti. Medzi nimi aj jedna černoška.

„To je gazela, čo?“ vyhrklo z Rafa. „Škoda, že je už mimo našu ligu, bude stará asi ako tvoja mama.“

„Ako tvoja mama!“ ohradil som sa. Aj keď naše mamy boli približne rovnako staré, prirovnanie k tej mojej mi pripadalo nechutné, k tej jeho celkom prijateľné.

„Ja budem prirovnávať k tvojej, ty k mojej. Podstatné je, že má nádherné telo a je ako z gumy.“ Do konca čísla sme ju stihli trikrát virtuálne pretiahnuť, z toho nulakrát pripraviť o panenstvo.

Do arény naklusali kone. Točili sa okolo krotiteľa a predvádzali naučené kúsky. Určite naučené krutou a bolestivou drezúrou. Nechcelo sa nám už čakať na slony, rozhodli sme sa nabehnúť hneď. Nachystali sme si transparenty, stačilo len zaveliť ku štartu.

Medzi kone vbehla naša čierna gazela. Vyskočila na jedného z nich a číslo pokračovalo artistickými figúrami na ich chrbtoch. Stopol som

Rafa, nech ešte počkáme. Dobre sa na ňu pozeralo. Tak dobre, že sme ju zabudli virtuálne preťahovať. Keď sa číslo blížilo ku koncu, Rafo zavelil *Teraz!*

Skočili sme do arény, otočili sa k publiku a rozťahli transparenty. Trochu som sa bál, lebo poza chrbát mi dupotali kopytá krúžiacich koní. Skočil ku mne jeden z cirkusantov, vytrhol som sa mu a spadol dozadu. Počul som, ako niekto panicky zakričal, ozvalo sa erdzhanie. Pri mne zabrzdil kôň a niečo ponad mňa preletelo. Rafovi pri nohách v pilinách pristála čierna gazela. Vyplašene sa k nej zohol, natiahol ruku a pomáhal jej vstať. Zrazu ju pustil, takže znovu spadla. Prebehol ku mne a zavelil *Pod'me!* Utekli sme.

„Prečo si ju znovu zhodil na zem?“ spýtal som sa ho vonku.

„Naľakal som sa. Mala starjapove tetovanie,“ odpovedal vyplašene. Vtedy som sa vyplašil aj ja.

Starjapo

Ako malý chlapec som svojho starého otca, ktorý býval s nami, volal starjapo, lebo som to tak počul od ostatných. Nezamýšľal som sa nad tým, čo to znamená. Pre mňa to bolo meno. Až keď som začal chodiť do školy a zistil, že slová sa skladajú do viet a existuje aj nejaké spodobovanie, pochopil som. Nebol starjapo, ale starý apo. No ja som to už nemenil, volal som ho tak stále.

S Rafom sme boli najlepší kamaráti už od detstva. Keď sme mali asi desať rokov, lašovali sme u mňa doma. Pod záložkou obalu jednej starjapovej knihy sme našli dva útržky starej čiernobielej fotografie. Keď sme ich dali k sebe, bola na nej časť tela nejakej černošky. Mala špatné prsia, čo som jasne vedel zhodnotiť, lebo pekné prsia vyzerajú ako tie, čo majú modelky a pornoherečky. To sme mali s Rafom napozierané na internete. Černoška mala zvláštne plastické tetovanie a kadejaké náhrdelníky a krúžky. Chýbal tretí útržok fotky a s ním jej tvár. Boli sme zvedaví, čo tá fotka znamená, utekali sme za starjapom.

Najprv nás vyhrešil, že mu lašujeme vo veciach, ale len tak naoko. Potom si nás posadil pred seba, dlho pozeral na tie dva útržky a zdalo sa, že spomína. „Keď som bol v Egypte...“ začal.

Starjapo bol geológ. Hneď po doštudovaní dostal ponuku ísť robiť prieskum v severnej Afrike. Bolo pár rokov po vojne, s týmito krajinami sme sa veľmi chceli kamarátiť, preto sme im pomáhali. Takmer desať rokov sa túlal od Líbye až po Afganistan a hľadal nové náleziská nerastných surovín. Z tohto obdobia nám už narozprával veľa ne-

uveriteľných príbehov, vždy sme ho počúvali s otvorenými ústami.

O troch zlatých nugetoch

„Keď som bol v Egypte, práca ma doviedla až na juh krajiny. Ďalej sa už autom ísť nedalo, prenajal som si ťavu a to najnutnejšie na ňu preložil. Meracie prístroje, veci na kreslenie a fotografovanie, jedlo a hlavne veľa vody. Hneď pri prvom táborení ma v noci prepadli lúpežní nájazdníci. Chceli ma zabiť a okradnúť. Jeden z nich zdvihol meč a chystal sa ma prebodnúť.“

„Ale nezabil ťa, že?“ vyplašene som ho prerušil.

„Bud' trpezlivý, dozvieš sa. Zrazu mu jeho kumpán zastavil ruku s mečom. Ukázal mu moje vybavenie geológa. Zazdal som sa im užitočný, tak ma nechali žiť. Boli odniekiaľ z juhu Sudánu, rieka im tam občas vyplavovala zlato, ktoré bolo kmeňovým pokladom. No po poslednom zemetrasení prestala. Mňa chceli použiť na to, aby som našiel zdroj toho zlata. Putovali sme tam veľa dní. Tú zlatú žilu som naozaj našiel, ale nepovedal som im, kde je, lebo som vedel, že hneď potom ma zabijú. Nenápadne som si však zobral tri zlaté nugety, veľké asi ako orechy, a dobre som si ich schoval...“

„Kam si si ich schoval?“ zaujímali ma aj podrobnosti.

„Predsa na najbezpečnejšie miesto. Do zadku. Veď tak vznikol výraz zlatá žila, to som vymyslel ja. Ale pokračujeme. Stále ma strážili a držali nahého, aby som neutiekol. No teraz chceli odo mňa spoločnú fotku. Keď som ju vyvolával, mal som konečne prístup k svojim chemikáliám. Medzi nimi som si, vo fľaštičke so smrťou, schovával nasušenú halucinogénnu rastlinu. Pre lekárske účely, samozrejme. Vyrobil som z nej cigarety. Len čo som si chcel zapáliť, zabavili mi ich a vyfajčili sami. Tam fajčili všetci do jedného. Keď boli paralyzovaní, nezaspali celkom, rýchlo som schytil svoju ťavu a utekal, čo mi nohy stačili. Voda sa mi minula rýchlo. Lúčil som sa so životom, našlo ma domorodé dievča. Keď ma nahého a polomŕtveho niesli do dediny, vyšli zo mňa tie tri zlaté nugety. Asi si mysleli, že som jeden z bôžikov, človeko-vták, ktorý znáša zlaté vajcia. Uložili ma ďalej od dediny, do chatrče pre menštruujúce ženy, asi som bol pre nich nečistý. To dievča, čo ma našlo, sa o mňa staralo. Bol som jej, taký tam mali zvyk. Ak niekto niečo nájde, tak mu to patrí.“

„A čo tie tri nugety?“

„Tie som venoval záchrancom. Jeden dostalo to dievča, jeden náčelník a jeden šaman. No to bolo tiež zaujímavé. Nevedeli sa dohodnúť,

každého lákal ten najväčší, ale práve ten mal tvar lebky. Dokonca žmurkajúcej lebky. Boli však poverčiví. Podľa postavenia v kmeni ho mal dostať náčelník, ale posunul ho šamanovi a ten zasa dievčaťu. Takže moja záchrankyňa nakoniec obišla najlepšie. Ale pokračujme. Začali si ma chovať. Aby som začal znovu znášať zlaté vajcia, posielali mi len to najlepšie. Ich najchutnejšie jedlo, čo boli surové tučné larvy a žaby na estragone. Ich najoblúbenejší alkoholický nápoj, čo boli kvasené pľuvance. Ich najkrajšie dievčatá, tie som samozrejme odmietal. Mne sa páčila len moja záchrankyňa, a ukázalo sa, že aj ja jej. Mala prikázané každý deň kontrolovať, či sa už nechystám niečo znieť, a to nás zblížilo.“

„Ako kontrolovať, starjapo?“ teraz bol zvedavý Rafo.

„Tí, čo chovajú sliepky, vedia. Ale pokračujme. Raz sa zastavila pred začiatkom nejakej ich slávnosti a bola taká vyparádená, že som si ju musel odfotiť. Na druhý deň pribehla celá vyplašená, práve som dosušil tú jej fotku. Z jej gestikulácie som pochopil, že kmeňovej rade starších došla trpezlivosť a rozhodli sa ukončiť môj chov. Podľa toho, aká bola vyplašená, som nedúfal v nič dobré. Pomohla mi zbaliť sa a zaviedla ma k najbližšej ceste, na ktorej už boli stopy áut. Trvalo to celý deň. Volal som ju, aby išla so mnou. Nechcela. Vzala fotku, ktorú som jej dal, a roztrhla ju na dve časti. Párkrát ich priblížila a oddialila, aby naznačila, že tie dve časti si raz k sebe nájdú cestu. Jednu podala mne, druhú si nechala. Priložila si ju na srdce a zmizla v buši.“

„Prečo je tá tvoja časť roztrhnutá?“ spýtal som sa zvedavo.

„Našla mi ju raz stará mama a trochu sa jej nepáčila, tak ju roztrhla,“ usmial sa potmehúdsy.

„Neskúšal si ju nikdy hľadať?“

„Skúšal, raz, ale na to miesto sa mi nepodarilo znovu trafiť. No a potom som spoznal starú mamu a na to hľadanie sa akosi pozabudlo. Len fotka mi zostala ako pamiatka.“

S Rafom sme si ju občas vytiahli a predstavovali si, ako asi vyzerala tvár na chýbajúcej časti. Snívali sme, že raz pôjdeme do Afriky a niekde náhodne zachránime z pazúrov leva černošku, ktorá bude mať takéto tetovanie. Po pár rokoch tajomstvo zovšednelo, na fotku sme zabudli. Keď pred rokom starjapo zomrel, prehodil som si ju z tej knihy do svojho šuplíka, aby neskončila náhodou v nejakom antikvariáte. A dnes sme tú černošku stretli.

Privítanie v maringotke

Dobehol som domov. Hneď som utekal k šuplíku a vytiahol z neho starjapovu fotografiu. Veľmi som sa tej čiernej gazely chcel spýtať, odkiaľ je a čo to tetovanie znamená. Ale predstavil som si jej nahnevanej pohľad, keď sa zdvíhala z pilín, a bolo mi jasné, že nie je bezpečné stretnúť sa s ňou. Musím si vymyslieť nejaký dôvod. Lebo inak to bude brať ako drzosť.

Do vrecka som si strčil dva útržky fotografie a vybral sa späť k cirkusu. Bol už večer, z diaľky som pozoroval firmol okolo šapitó. Po chvíli som zazrel, ako vyšla z jednej maringotky do starého hippie Volkswagenu zaparkovanému pár metrov vedľa a vrátila sa späť. Nenápadne som tam prešiel a zaklopal. Otvorila dvere a hneď ich aj silno zabuchla. Rozmýšľal som, či zaklopať ešte raz. Našťastie nebolo treba. Po chvíli sa dvere otvorili znovu.

„Čo tu chceš?“ spýtala sa nevraživo.

„Chcel som vedieť, či sa vám nič nestalo, chcel som sa ospravedlniť a chcel som sa spýtať, či ste tam niekde nenatrafili na môj občiansky preukaz, lebo ho nemôžem nájsť.“ To posledné bola kamufláž, občiansky som nechal doma.

„Trochu ma bolí noha,“ ukázala na obviazaný členok, „no našťastie viem padať. Nič sa tam nenašlo, ale ak sa nájde, dám ti vedieť. A pod dnu, lebo ak ťa tu niekto zazrie, dostaneš nakladačku.“ Rýchlo som vošiel, aby som nedostal nakladačku. Len čo sa za mnou zavreli dvere, dostal som nakladačku. Jednu mi vylepila.

„Čo za sprostosti to, chlapi, robíte? Hlasovali sme, či na vás zavolať políciu, môj hlas rozhodoval, lebo som si to najviac odniesla. Poďakujte mi, že som povedala nie a zachránila vás.“

„Ďakujeme,“ precedil som cez zuby. Cítil som, ako mi červenie ksicht. Začal som byť nasratý, lebo som nebol zvyknutý na facky. Rodičia ma vychovávali pacifisticky. Psychickým terorom.

„Tá bola len symbolická. Aby si si zapamätal. A klídek! Vyzeráš ako indián Červená paprika.“

„A ty vyzeráš ako Ibi Maiga.“ Neviem, prečo som to povedal, no uľavilo sa mi. Asi nejaký skrat. To preto, lebo Ibi bol pre nás etalónom černocho, ťažko sa mi hľadali iné vzory. Navyiac sa mi na neho trochu aj podobala. Rozosmialo ju to.

„Mladý sa nám osmeľuje. A tyká mi. Pokojne v tom môžeš pokračovať. Ja som Saida.“

„Pyko.“

„Tam sadni!“ Jej slovenčina nebola úplne čistá, hovorila pomaly, ale z prízvuku som nedokázal odhadnúť, odkiaľ vlastne je. Občas som začítil angličtinu.

Saida sa predstavuje

Poobzeral som sa. Maringotka bola zvnútra veľká, mala aj niekoľko dverí do ďalších miestností. Počul som tieť vodu, jedna z nich bude asi kúpeľňa. Hlavná časť bola niečo ako obývačko-kuchyňa. Spoločný priestor so stolom a sedačkou, teraz rozťahnutou na spanie.

Saida mala oblečený župan, ale piliny vo vlasoch naznačovali, že sa ešte nestihla osprchovať. Vychladol som, chcel som začať seriózny rozhovor.

„Saida. Odkiaľ je to meno?“

„Z Afriky. Začínaš ma spovedať? Zvedavý si, čo? Ušetrím ti otázky. Ako mladá som sa dostala do Európy a vyštudovala. Angličtina je môj druhý matkový jazyk. Nie som artistka, som tanečnica a gymnastka, no bola som aj pri cirkusoch. Žila som vo viacerých krajinách. Najdlhšie na Slovensku, slovenčina je môj tretí matkový jazyk. V tomto cirkuse som zobrala kšeft na tri mestá, lebo sa im zranila artistka. Toto predstavenie bolo posledné, ráno nasadnem do svojej dodávky a odídem ešte neviem kam. Už niekoľko rokov je mojím domovom. Mám tam všetko, čo potrebujem. Spálňu, kuchyňu, kanceláriu, chrám... a hlavne slobodu.“

Čakal som, že teraz ona vyspovedá mňa. No asi ju to vôbec nezaujímalo.

„Chrám?“ spýtal som sa na to, čo ma v jej monológovi najviac zarazilo. Ukázala na nízky stolík vedľa postele, na ktorom bolo zopár predmetov, na prvý pohľad som identifikoval len sviečky a vonné tyčinky.

„To je môj oltárik. Nemám náboženstvo, ale meditujem.“ Pristúpil som k nemu. Bolo tam zopár pekných brúsených kameňov, nejaký náhrdelník, drevená kocka a pár ďalších drobností, ktoré som absolútne nedokázal identifikovať.

„Tomuto ja neverím.“

„Takto isto som sa ja smiala svojej mame, keď pri tomto sedávala. A keď zomrela, prvé, čo som si zobrala, bol jej oltárik. Skoro všetko je tu po nej. Ja som pridala tento kameň, toto, toto a toto.“

„Na čo je táto kocka?“

„To neriešim. Je po mame, musela mať pre ňu nejaký význam. Pre mňa je to relikvia.“

Viac som do toho nerýpal. Znovu sme si sadli.

Duracelko

„Snažíš sa ma zbalit?“ prstom ukázala k môjmu rozkroku. Pozrel som sa tam. Zabudol som si zazipsovať gate, keď som sa doma prezliekal. Hanba. Cítil som sa trápne. Rýchlo som sa zapol a snažil sa skryť za humor:

„Zachutilo ti mladé mäsko?“ Rozosmial som ju.

„Čo myslíš, prečo by sa nejaký mladý zajačik mohol páčiť starej...“ nevedela nájsť slušný ekvivalent k zajačikovi. Koza ani krava sa tam naozaj nehodili.

„Zajačici?“ okúsil som kompromisný návrh.

„Starej zajačici,“ zopakovala.

„Lebo mladý zajačik je ako Duracell Bunny, ktorý má také dobré baterky, že vydrží najdlhšie.“ Tak som to poznal z reklám.

„Ak už prirovnávame k baterkám, tak mladý zajačik je čínska fejková baterka. Vytečie skôr ako ja.“

Ten vtíp som poznal, ocenil som však, ako ho vedela zasadiť do kontextu. Jej otvorenosť ma zarážala a pôsobila na mňa dráždivo. Nebol som zvyknutý na to, že sa dospelí v mojom okolí takto priamo so mnou rozprávajú. Že ma berú ako seberovného.

Láskovky

Z kúpelne práve vyliezol kúzelník, zakričala na neho. Mal okolo bedier uterák, mokré vlasy, vyholený, navoňaný, na chlpoch sa mu leskli drobné kvapky zle poutieranej vody. Sadol si k nám.

„Chosé, mladému sa snažím vysvetliť, že najväčšou hodnotou zajačika nie sú jeho baterky. Možno to pôjde rýchlejšie, ak mu to povie chlap.“ Obrátila sa na mňa. „Chosé sa práve vytuningoval, lebo ide za Lolou. Lola má... je mladučká. Koľko presne?“

„Lola má šesťnásť rokov. Aj dva týždne.“

„To skoro ako ja,“ prerušil som ho. „Nie je to náhodou nejaká moja spolužiačka? Možno o ročník nižšie.“

„Keby to bola tvoja spolužiačka, bola by to len jednorazovka,“ ohradil sa. „Za pár dni v jednom meste viac nestihneš. Ale toto je láska.“ Slovo *láska* zdôraznil a vyslovil s pátosom.

„Lola je jeho malá pomocníčka,“ doplnila Saida.

Takže tá mladá je karimatkou tohto starého chrena? Práve som začal intenzívne žiarliť.

„Dobre, naučíme čosi mladého. Ale najskôr ho naučíme piť.“ Pred

každého z nás postavil pohár, vložil doň niekoľko kociek ľadu a zalial zlatým alkoholom z hranatej fľaše. Moja prvá whisky. Nič moc.

„Každý vek má svoju odrodu lásky,“ začal. „Je pekné, ak si ju človek vychutnáva len s niekým zo svojej generácie. Ale prichádza tak o dve rozdielové príchute. Hlavne tá mladá a tá stará, alebo skôr zrelá, sú veľmi rozdielne. Preto aby bola zachovaná rovnováha sveta, mal by sa mladý človek aspoň raz zaľúbiť do niekoho zrelého. Potom si užívať svoje generačné lásky, tých môže zažiť aj sto, stále je to len jedna, lebo sú rovnaké. A nakoniec ako zrelý sa zaľúbiť do niekoho mladého. Len tak zostane zachovaný základný princíp prírody – magické číslo tri. Tri etapy života, traja králi, tri časti správneho príbehu, tri lásky.“

„Ale ja keď vidím mladú so starým, pripadá mi to nechutné,“ priznal som úprimne.

„Ak je v tom láska, nie je to nechutné, ale krásne.“

„V čom sú iné tá prvá a tá tretia láska?“

„V tom, v čom sú rozdielni mladý a zrelý človek. Ja to viem povedať len z pohľadu chlapa, na opačný pohľad sa spýtaj Saidy. Mladé dievčatá sú vyrehotané, stále poskakujú ako kozičky, štebotajú, neriešia vážne veci, nehanbia sa vodiť s kamoškami za ruky... prejde pár rokov a zrazu je všetko preč. Zrelá žena je zasa vyrovnaná, vážne veci má vyriešené, nemá pocit, že jej niečo uteká medzi prsty, v sexe je labužníčka. Môžeš si to predstaviť tak, ako keby láska tej mladej sa ráta v eurách a láska toho starého v dolároch. Stretnú sa, nejakú čiastku si navzájom rozmenia a môžu si užiť krátku dovolenku v krajine toho druhého.“

„Ako keby existovali bankovky lásky?“ spýtal som sa. „Akési láskovky?“

„Áno, presne tak. Ja dám Lole moju láskovku, ona mi dá svoju láskovku a oboch nás to obohatí. Vidím, že som to vysvetlil dobre.“ Zdvihol sa, dopil rýchlo svoj pohár a vybehol von.

Zimomriavky jedna

„Tak čo je teda na mladom zajačikovi viac ako kvalitné baterky?“ spýtal som sa Saidy.

„Citlivosť na vonkajšie podnety. Nesmelosť. Úprimnosť. Nevinnosť, ktorá sa nedá skryť.“

„Ja nevinný nie som. A ani nepatrím medzi najcitlivejších, mňa len tak niečo nerozhádza.“

„To si len myslíš. Keby si vedel, ako sa vekom zmeníš. Šestnásť.“

Rozhádže ťa obyčajný pohľad na dievčenský prsník. Dvadsať. Prsník už nestačí, ale ešte stále sa ti rozklepú kolená pri milovaní. Dvadsaťpäť. Milovanie už nestačí, rozhádže ťa láska s veľkým L. Tridsať. Láska s veľkým L ťa zunuje, rozhádže ťa druhá láska. S ešte väčším L. Tridsaťpäť. Druhá láska ťa zomelie, odíde, žena prestane byť vecou údivu...“

„Myslím si, že sa trochu mýliš. Doba sa zmenila. Porno pozerám od desiatic. Prsník ma rozhádzal maximálne tak do dvanástich.“

Odhrnula si pravú polovicu županu, vyskočil jej odtiaľ prsník. Veľký, okrúhly, pozeral na mňa jedným okom. Zaskočilo ma to. Usmiala sa. Uvedomil som si, že pozoruje moju tvár a keď som si sám seba predstavil, vedel som prečo. Oči mi vyliezali z jamiek a ústa sa mi mimovoľne pootvorili. Cítil som, akoby mi niekto ľadom prešiel po chrbtici, postavili sa mi všetky chlpy. Husia koža ako vyšitá. Usmiala sa a prstom mi prešla po predlaktí.

„Zimomriavky. Najkrajšie slovenské slovo. Toto z teba robí zajačika. Nie baterky.“

Zimomriavky dva

„Náhoda,“ začal som sa obraňovať. Nechcelo sa mi pripustiť, že má pravdu. Vedť som už videl zopár nahých dievčenských hrudí a gamba mi nepadala. Muselo v tom byť niečo iné. „Ten ľad vo whisky.“ Odložil som ju bokom. „Pozri, nič,“ ukázal som predlaktia a očami som sa priblížil na dvadsať centimetrov k jej hrudi.

Odsunula župan na druhej polovici svojej hrude. Akoby ľad vyskočil z pohára a nasypal sa mi za golier.

„Zimomriavky number two,“ skonštatovala.

Dobre som sa pripravil na druhý prsník, vedel som, že tento ma už nerozhádže. Ale rozhádzal. Žiaden tam totiž nebol – mužská polovica hrude, s jazvami. Ten pohľad mi stiahol hrdlo, ešte som v živote nevidel, ako reálne vyzerá ženská hrud' po odstránení prsníka. Usmievala sa.

„Tento pohľad je lepší ako nové baterky.“

Prstami som chcel prejsť po jazvách, ktoré zostali po ľavom prsníku. Aby som dokázal, že som nad vecou. Že ma hneď tak niečo nerozhádže. Keď videla, ako sa tam moje prsty pomaly blížia, zatiahla polovicu opony. Ani ona nebola nad vecou. Nechala mi len ten zdravý. Ruku som pomaly presmeroval k nemu. Trochu sa triasla, rozmýšľal som, či ju stiahnem a zakryjem tento fakt, alebo nechám veci plynúť.

Ona len pasívne čakala a pozorovala ma.

Zimomriavky tri

Ruku som pomaly začal posúvať nadol. Prstom som skopíroval rovnomerný prsný oblúk, ktorým jej telo vystupovalo do priestoru, a pokračoval ďalej. Keď som prišiel k pupku, povedala:

„Milí poslucháči. Čakajú nás zimomriavky number three.“

„Nečakajú,“ odpovedal som, aj keď prst zastal v pohybe. Veril som si. Nemá ma čím zaskočiť.

„Nebojíš sa dotknúť Púštneho kvetu?“

Púštny kvet! Bože! Má ženskú obriezku? Práve nedávno som o tom videl film a čosi aj prečítal. Striaslo ma.

„Zimomriavky number three.“ Už to len skonštatovala. Bez úsmevu.

„Neverím ti. To si ma len chcela vyplašiť. Taký príbeh si nezažila.“

„Taký nie, každá máme svoj. Ale priznám sa, že mi je príjemnejšie, ak mi neveríš.“

Ruku som pomaly oddialil od jej pupka a aby to nevyzeralo tak zbabelo, napil som sa. Dúfal som, že nezačne o detailoch. Tento príbeh sa mi počúvať nechcelo. Začal som chápať dievčatá, ktoré si pri hororoch v kritických scénach zakrývajú oči. Ja som si teraz chcel zakryť uši.

Zimomriavky štyri

Vzala do ruky môj zbabelý prst a priložila si ho presne na to isté miesto, kde skončil svoju objaviteľskú cestu. Na pupok.

„Tu niekde sme prestali. Je to na tebe,“ rešetovala nás do bodu rozhodnutia. Rozmýšľal som, či sa mi to chce. Či si zneuctiť romantickú predstavu o tom najkrajšom mieste na ženskom tele niečím raneným. Znetvoreným, plným bolesti. Nechcelo sa mi. Mal som chuť nielen zatvoriť pred tým oči, ale aj ruky. No druhá moja polovica bojovala tiež statočne. Neponíži ma. Som odvážny. Som nad vecou. Môj prst sa pomaly rozbehol, opustil pupok a klesal nadol. Radšej som sa tam nepozeral. Po chvíľke narazil na okraj jej nohavičiek, kde na chvíľu zastal. Ako auto pred závorou parkoviska. Potom sa pohol ďalej.

Čakal som rovinu. Čakal som mierny svah. Prsty zastali na niečom vyčnievajúcim. Zarazilo ma to. Pozrel som sa dole. Dotýkal som sa spodnej bielizne, ktorá sa nepodobala na ženské nohavičky, ale na mužské slipy. Niečo vypuklé sa v nich vzdúvalo. Mykol som od strachu rukou a odtiahol sa. Vyšiel zo mňa zvuk, ktorý sa nedá opísať, žiadna onomatopoeja naň nebola. Prekvapene som na ňu pozrel. Nepo-

zerala mi do očí. Pozerala mi na ruky a usmievala sa.

„Aha, čo to?“

„Zimomrrriavky numberr four,“ odpovedal som poslušne. Napodobnil som trochu jej výslovnosť.

„Yes,“ pritakala.

Ibi

Otvorili sa dvere. Dnu vstúpil kúzelník, za ním cupitala vyrehotaná Lola. Obrátil sa k nej a priložil si prst na ústa, no nepomohlo. Ospravedlňujúco sa pozrel na nás:

„Prepáč, Ibi, my zalezieme do pelechu a ani o nás nebudete vedieť.“ Zmizli v miestnosti na opačnom konci maringotky.

„Kto je Ibi?“ spýtal som sa jej. „Ty nie si Saida?“

„Myslel som si, že si na to prišiel aj sám, veď týmto smerom sme sa už rozprávali.“

„Na čo že prídem aj sám?“

„Vieš, kde je Ibi Maiga?“

„Vraj sa vrátil do Afriky. Zmizol z časopriestoru.“

„Nezmizol. Ibi zistil, že sa cíti byť viac žena ako muž. Potreboval trochu času a pokoja. Kým sa ten Ibi zmení na tú Ibi.“

Poriadne som sa na ňu zahľadel. Prišlo mi zle. Dotýkal som sa chlapa.

„Prečo ma klameš!“ zasyčal som na ňu.

„Neklamem, len je pre mňa ťažké ti to priamo povedať. Nevedela som, čo všetko je potrebné povedať. Stačilo, keby si sa bol hneď po príchode otočil a nič nemuselo byť povedané. Naviac, naznačovala som ti to!“

„Ako?“

„Prsia mám hotové len spolovice. Ukázala som ti ich.“

„Ale ja som to pochopil naopak, že si o jedno prišla kvôli rakovine.“

„Za to ja už nemôžem, ako si to pochopil.“ Pridvihla si ten pravý. Bola pod ním jazva kopírujúca jeho spodný oblúk. Aspoň toľko som z tejto oblasti vedel, že tak sa vkladá silikón.

Necítil som sa práve najlepšie. Nevedel som, čo mám robiť a ako sa správať. Videla, že som nesvoj. Poriadne si zavrela župan a prepásala ho pásikom. Ocenil som, že je tolerantná a nechce ma zbytočne provokovať. Potom sa chlapsky poškrabala v rozkroku. Zdvihol sa mi žalúdok.

Rozprávnik

Otvorili sa dvere *pelechu* a objavila sa v nich kúzelníková hlava. „Ibi, nemôžem nájsť našu *hračku*.“ Slovo *hračku* povedal s jasným dôrazom na to, že vraví v úvodzovkách.

Chvíľku váhala s odpoveďou. „Fuck off, Chosé! Ty vieš presne, kedy máš prísť.“ Siahla si do nohavičiek, vytiahla odtiaľ niečo gumené a hodila to po ňom. Chvíľku mu to skákalo v rukách, no potom to chytil, poďakoval a zaliezol do *pelechu*.

Už som len rezignovane pozeral pred seba.

„Si úprimne dôverčivý, to je na tebe najkrajšie.“

„Som blbý.“

„Nie. Si úprimne dôverčivý. Nehanbi sa za to. Ale nauč sa aj ty rozprávať...“ hľadala správny výraz, no nenašla, „fanciful tales, facts and fiction... ako to voláte?“

„U nás to voláme ojedávanie.“

„To je silné slovo.“

„Tak teda namotávanie...“

„Áno, to!“

„Prečo sa to mám naučiť?“

„Je to krásna hra. Potešenie na oboch stranách.“

„*To hej. Na tvojej strane určite, striga,*“ povedal som si v duchu. Nahlas som pridal: „Ľudia mi potom prestanú veriť. Budem za klamára.“

„Nebudeš za klamára. Budeš za... rozprávač? Rozprávnik? Storyteller.“

„Aj keď to nebude pravda?“

„Nie je dôležité, či je to pravda. Hlavne, že sú zimomrrrjavky. Dôležitých je len prvých päť sekúnd prekvapenia a potom okamih, kedy sa *verím* mení na *neverím*. Zostať naveky oklamáný nie je treba.“

„Ten okamih asi záleží na IQ prijímateľa, nie?“

„Áno, ale môžeš mu napomôcť. Zabiť to niečím totálne nepravdepodobným, nahodiť potmehúdsky výraz, vložiť tam háčik, ak tam už nie je.“

„Aký háčik?“

„Niečo, čoho sa dá chytiť.“

„Ale už ma nebudeš namotávať, že?“

„Samozrejme, že nie,“ nahodila potmehúdsky výraz.

Grco

„Musím si v tom urobiť jasno,“ uzavrel som to. Ukázal som na ňu

ako na celého človeka a spýtal sa: „Žena?“ Prikývla. „Saida?“ Prikývla. „Ibi?“ Záporne pokrútila hlavou.

Ukázal som na pravý prsník a prstom naznačil priebeh jazvy pod ním, ktorá vyzerala ako úsmev na smajlíku. „Zväčšenie pŕs?“ Prikývla.

Ukázal som na župan, pod ktorým sa skrývala rovná zjazvená hrud'. „Cancer?“ Prikývla. Neviem prečo som zvolil anglické slovo, asi mi neznelo tak kruto.

Ukázal som na nohavičky. „Púštny kvet?“ Mykla plecami a usmiala sa. S významom *To zatiaľ nevieme*. Jedno tajomstvo zostalo zachované.

Rozmýšľal som, ako sa z toho vykecať, čo bola pre mňa lepšia alternatíva, ako keby som sa mal z toho vyhmatať. Ak si o všetkom podrobne nechám porozprávať a nezažila to, niekde sa pomýli a ja ju odhalím.

„Prečo sa to robí?“

„Tradícia. Aspoň u nás. Traduje sa povest', ktorá vraví, že to tak treba robiť.“

„U vás v krajine?“

„U nás v kmeni.“

„V akom kmeni?“

„Čongorongu.“

Ten názov sa mi nepozdával. Ale čo ja viem, aké kmene tam majú? Odpovedala dosť rýchlo, mohla by to byť pravda.

„Porozprávaj mi tú povest'.“

„Musím to prekladať z nášho jazyka cez angličtinu, pôjde to ťažšie.“

„Začni vo vašom jazyku.“

Niečo spustila. Znelo to inak ako mne známe jazyky, mohlo to byť africké. Nejaké bumbarasa bla bla bum bum bum. Nerozumel som ani kvak.

„Dobre,“ prerušil som ju. „Teraz po našom.“

„Ten, ktorý stvoril náš svet, sa volal...“ chvíľku rozmýšľala. „Grco.“

„Ale no, hneď na začiatku takto?“ ohradil som sa.

„Neviem, či aj mená mám prekladať, u nás sa volá Bumba a všetko stvoril tým, že to vyvracal. Vyvracal slnko, zem, moria... Keďže nehovoríte God ani Allah, ale Boh, myslela som si, že treba nájsť slovenské slovo.“

Mávola som nad tým rukou. Koniec-koncov, Grco je rovnako dobré meno pre Boha ako ktorékoľvek iné. Pokračovala.

„Grcu nakoniec stvoril človeka. Povedal si, že mu dá delený dar množenia. Preto stvoril ešte jedného. Vyrobil ľudský kľúč, dal ho jednej figúrke a povedal: *Ty si muž.*“

„To akože pipíka?“ prerušil som ju.

„Áno. Potom toho muža vtlačil do druhej sošky a povedal: *Ty si žena a za obidvoch budeš rodiť malých mužov aj malé ženy.* Ale po čase prišli obaja znovu za ním a muž sa sťažoval, že ženy sú sebecké. Ak cítia v sebe malého muža, naučili sa vypudiť ho. Preto je stále menej mužov. Grcu sa nahneval a povedal im: *Muž, do teba vkladám kúsoček ženy. Žena, do teba vkladám kúsoček muža. Kým neporodiš, nebudeš vedieť, čo je v tebe. Budeš cítiť aj malého muža, aj malú ženu. Ale po pôrode, prv než sa z malých stanú veľkí, musíte z nich tie cudzie kúsočky odstrániť.*“

„Jasné, niečo ako prepravná poistka. Po doručení tovaru môžem odstrániť a začať používať,“ zapojil som sa, aby bolo jasné, že chápem.

„A tak muži, prv než malého muža prijmú medzi seba, musia z neho odstrániť ten ženský kúsoček. Obriezku. A podobne ženy, prv než malú ženu prijmú medzi seba, musia z nej odstrániť ten mužský kúsoček. Obriezku. Len tak vznikne čistý muž a čistá žena.“

„Takto vo forme povesti to vyzerá celkom rozumne, prečo je z toho taký horor?“

„Lebo *malý kúsoček muža* v žene si rôzne kmene a kultúry vysvetľujú inak. Výsledok je iný, ak zmizne zo ženy kulilinček a ak veľký kus.“

„V tebe bol aký kus muža?“

„Veľký.“

„Čo je na tom všetkom najhoršie?“

„Fantómová rozkoš. Fantómové orgazmy.“

„Čo?“ vyvalil som neveriaco oči. Čakal som odpoveď obsahujúcu slová bolesť, hanba, zmrzačenie, smrť... no takúto nie.

„Keď niekomu amputujú nohu, aj tak v nej cíti bolesť. Cíti bolesť akoby v nej. Keď ten kúsoček muža zmizne z ženinho tela, nezmizne aj z hlavy. Fantómová rozkoš je zvláštne utrpenie. Je to rozkoš, ktorá nepatrí tebe, ktorá naozaj nie je. Bolesť oblečená do pekných šiat. Ťažko vysvetliť.“

Stop!

Začal som v tom všetkom mať chaos. A necítil som sa dobre. Lepšie povedané – komfortne. Bojovali vo mne príjemné pocity z erotiky tej-

to situácie a nepríjemné pocity z tých rečí okolo. Trhalo ma to na polovicu. Ale teraz, keď na chvíľku stíchla, začala prevažovať erotika. Za poslednú hodinu v mojich očiach omladla o dvadsať rokov. Prisunul som sa trochu k nej a z môjho výrazu bolo určite jasné, kam to smeruje.

Medzi našimi tvármi sa objavila ruka. Jej ruka. Zdvihnutá, ako keď policajti zastavujú auto. Zastal som v pohybe, ale otázku som nedal. Mlčky som čakal.

„Prepáč, naozaj nie som na zajačikov. To, že majú kvalitné baterky, je mýtus.“

„A čo moje zimomriavky?“

„Zimomriavky sa nám už minuli.“

Mala pravdu. V stúpaní po svahu prekvapení sme asi došli na vrchol. Už som nemal pre ňu hodnotu. Stiahol som sa. Prikývol som, akože som pochopil. Ale spomenul som si, prečo som sem vlastne pôvodne prišiel.

Chosé a puzzle box

„Chcel by som sa ťa ešte niečo spýtať.“

„Nepočká to, kým sa konečne osprchujem? Lebo mi tam Chosé zasa vlezie.“ Prikývol som. Zobrala si veci a zaliezla do sprchy. Presunul som sa k jej oltárik. Nevedel som si predstaviť, že by som aj ja niekedy v budúcnosti dokázal sedieť a čumieť do blba pred zbierkou nejakého haraburdia. Zaujala ma tá drevená kocka. Bola krásne zdobená, vo vnútri niečo hrkalo, možno je to rytmický hudobný nástroj.

Z pelechu vyliezol Chosé. Keď videl, že sprcha je obsadená, zahrešil si a pozrel na mňa.

„Čo to máš v ruke?“

„Nejakú relikviu.“

„Ale trť relikviu. To je puzzle box. Ukáž!“ Pootáčal ho v rukách, postláčal, čo sa postláčať dalo a zdvihol obočie, ako keby mu svitlo. Nahodil kúzelnícky výraz, uprene na mňa pozrel, pred mojimi očami urobil pár rýchlych pohybov, povedal *AbraKadabra* a kocku otvoril. Keď videl môj vyjavený ksicht, zas povedal *AbraKadabra*, urobil pár rýchlych pohybov a zatvorenú mi ju podal do rúk, nech skúsim ja. Nešlo to. Vrátil som mu ju. Nezmohol som sa na nič iné len na: „To ako?“ Znovu začal kmitať rukami a podržal mi pred nosom otvorenú kocku. Stopol som ho.

Bolo v nej zopár drobností. Prstom som sa v nich prehrabal, nič zau-

jímavé. Zaujal ma len jeden žltý kameň, ten som vybral. Vyzeral ako kúsok jantáru, pozrel som si ho proti svetlu, či v ňom nie je niečo zaliate, čo by ho robilo zaujímavým. Nejaký praveký komár alebo miniatúrny dinosaur. Ale nič. Obyčajný kameň tvaru srdca. Aha, tak možno toto. Srdce.

„Puzzle box je vďačná kúzelnícka rekvizita. Ani nie tak na vystúpenia ako na zábavu. Volá sa aj magic box, secret box, ako chceš. Tento je starý. Jednoduchý, ale o to krajšie zdobený. Na tie dnešné sa niekedy musíš naučiť aj tristo krokov, aby si ich otvoril.“

Vtedy mi niečo napadlo. Vytiahol som dva útržky starjapovej fotky. Ten stredový som vložil do puzzle boxu.

„Môžeš to zavrieť? A o nejakú štvrt'hodinku sem zasa prísť a zahrať toto divadielko pre Saidu? Namotáme ju.“ Zdvihol uznanlivo palce na znak súhlasu a zaliezol do peľochu.

Saida počúva príbeh

Na stolík som si položil zostávajúci útržok sarjapovej fotografie a čakal, kým sa Saida dosprechuje. Rozmýšľal som, ako z toho príbehu vytážiť nejaké prekvapenie. Keď vyliezla, posadila sa predo mňa zasa v župane, ale teraz už s mokkými vlasmi.

„Na niečo som sa ťa chcel spýtať. Ved' preto som sem aj prišiel. Toto je kúsok fotky nejakej ženy, ktorá má podobné tetovanie ako ty. Fotil to môj starý otec. Zaujíma ma, kde také ženy žijú, lebo mi o nej porozprával zaujímavý príbeh.“

Pozrela sa na fotku. „To popravde nie je tetovanie, ale nevadí, môžeme to tak nazývať. U nás sa také robia. Ťažko povedať. Môže to byť stovky kilometrov od nás, ale aj vo vedľajšom dome. Aký príbeh?“

Snažil som sa vyrozprávať ho presne tak, ako kedysi mne starjapo. Saida ožívala a bolo vidno, že sa jej tie rozprávkové náhody v ňom páčia. Urobil som pár drobných zmien, lebo som si chcel pripraviť pôdu k tomu, aby mohlo vzniknúť nenápadné spojenie medzi príbehom a Saidiným puzzle boxom. Zo starého otca som okrem geológa urobil aj amatérskeho kúzelníka, takže ho dievčaťu mohol nechať ako jednu zo svojich rekvizít. A nugget som opísal ako žltý kameň srdcového tvaru, takže pri troche fantázie to mohol byť ten jantár v boxe. Normálne som bol na seba hrdý a začalo ma to baviť. V závere som podrobne vysvetlil, ako vznikla roztrhnutá fotografia, lebo to bol kľúčový moment.

„Pekný príbeh,“ pochválila ma. „Máš dobrý genofond, nie je to s te-

bou márne.“

Saida a puzzle box

Potreboval som natiahnúť čas, lebo Chosé stále nechodil.

„Chcel by som ťa poprosiť, či by si mi neukázala, ako sa medituje. Možno v tom niečo nájdem.“

„Na to potrebujem súkromie. Aj tu som sa snažila, aby ma nikto pri tom nevidel.“

„Len chvíľku.“

Zhasla svetlo. Na oltári zapálila všetky sviečky a jednu vonnú tyčin-ku. Posadila sa na zem so skríženými nohami a ruky so spojenými prs-tami položila na kolená. Zatvorila oči, pokojne a pravidelne dýchala. Ticho som ju pozoroval.

Z pelecha vykukol Chosé a keď videl, že sprcha je voľná, prepašoval tam Lolu. Potom pomaly prišiel bližšie k nám a priškrteným hlasom, ktorý mal byť asi šepkaním, sa spýtal, čo robíme. Saida otvorila oči, najprv pozrela trochu vyčítavo na mňa, potom rezignovane na neho a pokojne odpovedala: „Meditujeme.“ Chosé sa nenechal odradiť, zostal ticho na svojom mieste a pozoroval. Ale Saida to radšej pomaly ukon-čila.

„Čo to tam máš, to kockaté?“ spýtal sa, stále šeptom.

„Relikviu, talizman, amulet, skrátka niečo pre mňa citovo dôležité. Je po mame.“

„Ale trt.“ Vedel som, že začína hrať svoju rolu. „Veď to je puzzle box. Škatuľka so skrytým zámkom. To my kúzelníci poznáme veľmi dobre. Ukáž!“

Podala mu ho.

„Tento je starý, jednoduchý, ale aby si otvorila tie dnešné, potrebuješ sa naučiť aj tristo krokov. Pozri!“ Urobil svoje abrakdabra aj s ťažko postrehnuteľnými pohybmi a otrčil Saide pod nos otvorený puzzle box. Prekvapene sa pozrela dnu. Vytiahla odtiaľ kúsok fotografie, ktorý bol navrchu. Skúsila ho priložiť k tomu na stole. Presne sadol. Chosé jej vedľa fotky vysypal zvyšný obsah krabičky. Začala brať do ruky jeden kúsok za druhým a prezerala si ich. Všimol som si, že aj keď postavené chlpy jej vidno nebolo, pomarančová kôra nabehla. Husia koža ako vyšitá. Prešiel som jej prstami po predlaktiach.

„Čože to tu máme?“

„Zimomrrjavky numberr one,“ pozerala sa prekvapene na svoju čiernu pokožku.

Nevlastný dedo

Zrazu ma chytila za ruky, pritiahla k sebe a prisala sa na moje ústa. S takou intenzitou, že som cítil, akoby zo mňa začal unikať život. Vystúpil som zo svojho tela a pozeral sa zhora, ako bezbranne visím v jej rukách. Bol som Harry Potter, ktorého objala čierna hmla dementora. Pomaly som sa v nej rozpúšťal. Na pozadí som videl Chosého, ako uznanlivo zdvíha oba palce a cúvaním mizne zo scény. Moja rozmazaná hlava pripomínala čierny rúž na perách emo dievčaťa, ktoré sa práve odličuje. Saida sa zrazu zarazila a odtiahla odo mňa. Vrátil som sa do svojho tela.

„To nemôžeme,“ povedala rázne. „Vieš, čo to znamená? Že tvoj dedo je môj otec. Že máme spoločnú krv!“

Do riti! Som ja ale debil. Namotávanie rozohrám tak, že sa obráti proti mne. Tak sľubne sa to vyvíjalo a teraz toto.

„Myslíš môjho nevlastného deda?“ skúsil som opatrne. Aké ľahké je v sebe nájsť Judáša.

„To fotil tvoj nevlastný dedo?“

„Áno. Babka bola jednou z prvých feministiek na Slovensku a trikrát sa vydala.“

„Určite? Prisaháš?“

„Samozrejme, prisahám, veď prečo by som v tomto klamal. Bola by to hlavne moja škoda.“ Riešil som v sebe silnú dilemu, lebo šlo o krivú prísahu. Ale zdôvodnil som si to tak, že klamstvo, ktoré nič nemení na situácii, vlastne nie je klamstvom. Pomaly sa upokojila.

Saida na tristo ťahov

„Vždy, keď som sa mamy pýtala na otca, povedala, že je to šaman, ktorý musel odísť, ale raz sa vráti. Ak sa budeme za to modliť. Nevedela som, že ona sa modlí naozaj k nemu.“

Do jej úvah som radšej nevstupoval, aby som nepovedal niečo, čím by sa narušil súčasný príjemný sled udalostí. Usmiala sa na mňa, akoby tým chcela spomínanie hodiť za hlavu. Rozviazala si opasok na župane, ten sa sám od seba roztvoril na bezpečnú šírku ako dvere zaisťované na retiazku. Vzala do ruky môj prst a položila si ho na pupok. Na rázcestie, kde sme už boli. Rozmýšľal som, na ktorú svetovú stranu sa vybrať. Lákalo ma to na juh, do Afriky.

„Som puzzle box na tristo ťahov. A ty si určite kúzelník.“

Kúzelník vo mne ma zastavil. Prikázal mi chytiť jej ruky a pobožkať prvý prst. Bol to správny prvý krok, jemne v nej cvaklo ako v dobre

namazanej zámke. Už len dvestodevät'desiat deväť.

Fantómová energia

Trvalo to dlho, ale nakoniec som ju odomkol. Skrývala sa v nej odpoveď na posledné tajomstvo. Pregúľal som sa vedľa nej. Obaja sme pozerali do nízkeho stropu a snažili sa skrotiť spoločné dýchanie.

„Zdá sa, že nám tu niekto trochu mystifikoval,“ ozval som sa prvý.

„Ak takto vyzerajú fantómové orgazmy, iné už poznať nechcem.“

Zasmiala sa. „Nevadí ti, že je vo mne kúsoček muža?“

„Nie. Pokiaľ nie je z Ibiho Maigu. A tebe nevadí, že je vo mne kúsoček ženy?“

„Nie.“

„Podľa mňa to tak má byť. Grci sa mýli. Ak sa mi niekedy zjaví, degradujem ho.“

„Zachránil by si tak kus ženského sveta.“

„Ale aspoň začínam rozumieť pojmu *fantómový*. Lebo aj keď je fyzikálne jasné, že mám už všetky kontrolky na nule, baterky vymlátané, nádrž prázdnu, stále v sebe cítim obrovskú energiu. To musí byť fantómová energia.“

„Možno si sa už napojil na vesmír.“

„A teraz čo?“

„Teraz ma znovu zamkni!“

Ráno

Niečo mnou triaslo. Otvoril som oči a nebol som si istý, či som ešte stále na tomto svete. Nado mnou stál Chosé.

„Vstávaj, mladý. Balíme, nemal by si tu už byť.“ Poobzeral som sa okolo seba.

„Kde je Saida?“

„Tá odišla už skoro ráno. Mám ťa pozdravovať.“

Vyhrabal som sa z postele. Cítil som sa ako zbitý kôň, ale šťastný a spokojný. Na stole stál papier zložený na polovicu. Keď som ho zobral, ukázalo sa, že ho podopierali dve nové baterky, ešte zabalené v igelite.

Dear Bunny,

prepáč. Odišla som skôr. Nechcela som sa s tebou lúčiť, lebo lúčenie vždy spáli časť spomienok. Ďakujem za krásny večer a ešte krajšiu noc. Dokázal si presvedčiť starú zajačicu, že sa mýlila. Áno, zimom-

riavky sú krásne, ale niet nad kvalitné baterky.

PS: Nechávam ti tu náhradné, zídu sa ti ;-)

PS2: Pozri si fotky v svojom mobile.

Mobil som mal hodený na nohaviciach ležiacich vedľa postele. Rýchlo som v ňom nalistoval poslednú fotku. Bola na nej moja hlava položená na vankúši, oči zatvorené, ústa pootvorené, slina vytvárala stalagnát medzi kútikom úst a vankúšom. Chvíľku som sa kochal pohľadom na samého seba a myslel na to, čo na tej fotke nie je. Čo bolo jej prológom.

Preklikol som na predchádzajúcu fotku. Na prvý pohľad som nevedel identifikovať, čo na nej vlastne ju. Potom sa mi rozjasnilo. Na liste papiera boli položené tri útržky fotografie, ktoré do seba presne zapadali. Dva som poznal. Na tom treťom bola usmiata tvár mladej černošky. Určite patrila k tým ostatným dvom, lebo náhrdelníky a ozdoby v mieste roztrhnutia na seba plynulo nadväzovali. Pod tým bolo narýchlo rukou pripísané:

Práve som ešte raz pozrela do puzzle boxu, Chosému sa nevysypalo všetko. Bol tam aj tento kúsok fotografie. Predstavujem ti svoju mamu.

„Do riti!“ zahrešil som si nahlas. „Do riti, do riti, do riti!“ Došlo mi to. Vyspal som sa s vlastnou tetou.

Zastávka u Rafa

Hneď som bežal k Rafovi. Dlho trvalo, kým otvoril dvere.

„Vyspal som sa so svojou tetou.“ Chvíľku na mňa rozospato pozeral.

„Prečo ma z tých najlepších párty vždy vynecháš? Tam musel byť kvalitný matroš.“

Keď som mu všetko vyrozprával, nechcel mi veriť, až kým neuvidel fotku v mobile. To ho presvedčilo.

„Viem, že to nemôže byť tak, ako to vyzerá, niekde je skrytý háčik. Ale vôbec mi to neprekáža, mal som ráno krásne zimomriavky.“

„Tak ten háčik hľadajme, pošli mi to do kompu.“

Poslal som. Fotku správne otočil a orezal. V Googli dal vyhľadávať podobné obrázky. Bola hneď na prvej strane výsledkov hľadania. Niekoľkokrát. Krásne čistá, neroztrhaná. Zajasali sme a pokračovali v pátraní. Po chvíli sme boli pri zdroji.

„Tu je, sviňa jedna,“ skonštatoval Rafo. „Je to z nejakej národopisnej

či cestopisnej knihy. A pozri na rok prvého vydania.“

„Do riti, starjapo nás riadne ojebkal. Ved' vtedy nebol ešte ani v puberte, takže to určite nie je jeho vlastná fotka.“

Obaja sme sa zamysleli. Bolo jasné, že kombinujeme a konštruujeme, ako to asi naozaj mohlo byť. Nič mi nenapadalo.

„Mám verziu, ktorá by mohla sedieť,“ ozval sa Rafo. „Ale neprerušuj ma!“

„Dobre.“

„Starjapo sa dozvedel, že ide do Afriky. Navštívil knižnicu, aby získal nejaké informácie. V jednej z kníh narazil na fotku nahej černošky. Keďže vtedy bolo ťažké získať nejaký obrázok na honenie...“

„Prestaň!“

„Sľúbil si, že nebudeš prerušovať. A čo, myslíš si, že on si nikdy nehonil? Desať rokov vo svete...“ Keď videl môj pohľad, radšej pokračoval miernejšie. „Páčil sa mu obrázok nahej černošky. Aby si ho občas mohol *len tak pozrieť*, odfoťil si ho, lebo knihu musel vrátiť. Keď si ho raz *len tak pozeral*, načapala ho pri tom *lentakpozeraní* tvoja stará mama a roztrhala mu ju. A pre istotu jednu časť aj zjedla. Zostávajúce skryl do knihy, kde na ne zabudol a my sme ich našli. To je prvá časť príbehu.“

„Môže byť,“ zamyslel som sa. „A druhá?“

„Keď sa včera gazela dobyla do puzzle boxu, našla tam nejaké rodinné poklady, možno sa jej vyjasnilo niečo z minulosti. Preto mala zimomriavky, tvoj útržok fotky nebol podstatný. Hneď vedela, odkiaľ je, tú knihu určite poznala. To ako keby tebe niekto ukázal Fullovu ilustráciu z Dobšinského, je to jednoducho národné dedičstvo. Využila ale fakt, že sa ti vypomstil tvoj vlastný príbeh, ktorý ukazoval na to, že ste pokrvní príbuzní. Mohla ťa preto odmietiť a nechať ti tvoje klamstvo vyžrať. Potom si zaprel vlastného starého otca, čím si zmenil povahu vášho vzťahu a otvoril si cestu k sexu. Blahoželám. Keď si ráno tvrdo spal, vyhľadala fotku na nete a vytlačila ju. Obtrhala do potrebného tvaru, aby presne sedel k zvyšku. Poskladala na papieri do uceleného obrázka, pripísala pár mystifikačných slov, odfoťila a zabuchla za sebou dvere. A potom si niekde cestou v hippie folksvágeníku predstavovala, že si to práve objavil a škodoradostne si povedala *Zimomriavky numberrrr five*. Do riti! Úžasná je. Tú si chcem zobrať za ženu.“

„Chcieť môžeš, ale ťažko ju nájdeš. Hladina sa za ňou zavrela.“

Rozmýšľal som nad príbehom. Mohlo to tak byť. Čaro pominulo, ale

vôbec mi to neprekážalo. Presne ako povedala: „Nie je dôležité, či je to pravda. Hlavne, že sú zimomrrrjavky.“

Po roku

Prešiel presne rok a po meste sa znovu objavili plagáty toho istého cirkusu. Svitla mi nádej. Lebo už presne rok som bol beznádejne zamilovaný a nevedel som, čo s tým. Rozum mi vravel, aby som Saidu zaradil na čestné miesto svojich spomienok a pohol sa ďalej. Niečo iné vo mne (bránil som sa nazývať to zjednodušene *srdce*) si so mnou robilo, čo chcelo. Stále som na ňu myslel, prenajala si moje vedomie i podvedomie. Písal som jej zamilované listy s nalepenými známkami, čakali už len na doplnenie adresy. Nechcel som už takto ďalej fungovať.

Kúpil som lístok hneď na prvé večerné predstavenie a prispel tak na týranie zvierat v cirkusoch. Dal som si bundu s kapucňou, tmavé okuliare, šiltovku a posadil som sa úplne hore do posledného radu, aby som nedostal nakladačku. Chosé mal novú asistentku a na koňoch jazdila nejaká nezaujímavá beloška. Saida sa neobjavila. No čo som asi čakal?

Pri východe zo šapitó som zazrel Chosého. Kývol na mňa, nasledoval som ho do maringotky. Posadil ma za stôl, na ktorý som mal toľko spomienok. Nasypal do pohárov ľad a zalial ho nejakou hodne fajnovou whiskey. Aspoň podľa úcty, s akou otváral fľašu, sa mi zdalo, že taká musí byť.

„Kde máš Lolu?“ spýtal som sa.

„Zapamätaj si, mladý. Tie najväčšie lásky nikdy netrvajú dlho. Lebo sa nedajú uniesť.“

„Vieš niečo o Saide?“

„Prehrala to.“

„Čo prehrala?“ spýtal som sa prekvapene.

„Som rád, že si prišiel sám od seba. Aspoň som ťa nemusel začať hľadať.“ Na stôl položil Saidin puzzle box. „Toto ti posielala.“ Nechápal som. „Bojovala statočne, štyri roky. Pred mesiacom som bol na pohrebe.“ Nebol som schopný nič povedať. Po chvíli pokračoval.

„Keď jej to oznámili, nezlomila sa. Povedala, že aspoň už nemusí strácať čas zbytočnými vecami. Ukončila angažmány, predala byt, vlastne skoro všetko, čo mala, kúpila si hippie káru a jazdila po svete. Slobodná.“

„Chcel som ju hneď vtedy začať hľadať, určite by som sa dopátral,

cez niekoho z tohto cirkusu, museli ju poznať. Teraz ma mrzí, že som to neurobil.“

„To nech ťa nemrzí, nič by si nedosiahol. Ten kšeft som jej dohodil ja, nikto iný ju tu nepoznal. A keď vtedy ráno odchádzala, zobudila ma a prikázala mi, aby som ti o nej nič neprezradil. Sama to tak chcela.“

Pozrel som sa na kocku položenú na stole. „Vieš, čo je v nej?“

„Nie,“

„Mohol by si mi ju otvoriť?“

„Naučím ťa to, otvoríš si ju sám.“ Ukázal mi, ako na ňu. Nebolo to vôbec ťažké, návod bol skrytý v ornamentoch na jej stenách. Stačilo všímať si správne detaily.

„Prečo ju nechala mne? Vraj sa dedí.“

„Nemala deti. Nemohla mať deti.“

„Dajú sa niekam položiť kvety?“

„Nie. Vlastne áno. Kamkoľvek.“

Veľa sme toho už nenahovorili. Zdvihol som sa k odchodu.

„Vidím, že si tomuto drinku stále neprišiel na chuť. Rob s tým niečo, chlape!“

„Posnažím sa.“

Posledná zimomriavka

Kým som prišiel domov, mal som hotovú predstavu, ako bude vyzerat' môj prvý otlárik. Doma som všetko potrebné pohľadal. Zaliezol som do svojej izby, ani svetlo som nezapínal, cez okno ho prenikalo dosť. Na zem som postavil stolček, naň dečku, čajové sviečky a vonné tyčinky. Tie som zapálil a do stredu položil Saidinu kocku. Pod zadok som si dal tvrdý vankúš a sadol si do lotosového sedu. Kocka hádzala pohyblivé tiene. Nadýchol som sa a pomaly, nemal som to ešte nacvičené, som ju odomkol a otvoril.

Na vrchu bola fotka. Na nej polonahé černošské dievča s tetovaním ovešané náhrdelníkmi a inými čačkami. Presne ako na starjapovej starej fotke. Len dve veci boli iné. Táto fotka bola farebná a toto dievča bola Saida. Vlastne ešte jeden rozdiel. Mala krásne, do kvapiek tvarované prsia. Odhadoval som, že tam má asi dvadsať rokov. Došlo mi, čo je asi za tou fotkou. Aj naši folkloristi vychádzajú z toho mála, čo objavia na starých záberoch. Šijú podľa toho kroje. Asi sa tak robí na celom svete. Saidu v nejakom etno tanečnom súbore vyzdobili presne podľa tej starej fotografie a presne tak ju aj odfotili.

Siahol som znovu do krabičky a vytiahol bankovku. Tristodolárovku.

Taká samozrejme neexistuje. Bola to stodolárovka, na ktorej boli všetky jednotky fixkou prepísané na trojky. Bolo mi jasné, prečo. Zarobil som si ju otváraním tristo zámkov. Na druhej strane, asi v mieste, kde mali kedysi niektoré bankovky vytlačené, že sú kryté zlatom, bolo rukou napísané *Láskovka je krytá sexom*. Rozosmialo ma to.

V kocke zostala posledná vec. Malé plátené vrečko. Keď som ho otvoril, vysypal sa z neho zlatý nuget. Pootáčal som ho v prstoch. Zrazu som si uvedomil, že sa na mňa pozerá. V tejto polohe mal tvar lebky. Žmurkajúcej lebky. Ako je to možné? Veď Saide som povedal, že mal tvar srdca. Iba ak... iba ak by to bol naozaj starjapov nugget, ktorý kedysi venoval svojej láske, Saidinej mame. Nebol síce veľkosti orecha, ako vravel on, ale veď bolo známe, že zvykol trochu preháňať. Orech, oriešok, to je skoro to isté.

„Ale, do riti, Saida! Ty si nedáš pokoj?!“ začal som rozprávať k stropu. Otrčil som tým smerom ruky, aby videla moje predlaktia. „Zimorrjavky numberr six. Spokojná?“ Sľúbil som si, že v tomto už háčik hľadať nebudem. Veď nie je dôležité, či je to pravda, hlavne, že sú zimomriavky.

Kocku som zamkol a položil do stredu medzi sviečky. Znovu som zaujal lotosový sed, zatvoril oči a upokojil dych. Spod viečok sa mi pretláčali slzy. Nevedel som, či je dovolené meditovať a súčasne plakať. Či to meditácii neublíži. Alebo naopak, plakať a súčasne meditovať. Či to neublíži plaču. Ale bolo mi to jedno.

O románe Múzofil

O čom je

Poeticko-erotický román o mladom nádejnom spisovateľovi Pykovi, ktorý má trochu problém. Miešajú sa mu múzy s reálnymi ženami. V pomere, ktorý tým múzám neprekáža, ale reálnym ženám áno. To ho často dostáva do vtipných situácií, ktoré za vtipné pokladá každý, len on nie. Narúša paušálny ženský názor, že chlapi sú v erotike trojminútoví. On je v erotike aspoň desaťstranový, niekedy viackapitolový a určite niekoľkobásničkový.

V úvode je varovanie: „Obsahuje erotiku, vulgarizmy a poéziu“. Áno, to sú ingrediencie, ktoré ho charakterizujú. Pre niekoho príchute, pre iného alergény. Hlavnou zložkou však je pavučina príbehov vyrozprávaných štýlom rozprávačov – beťárov. Teda tých, ktorí radi fabulujú, mystifikujú, namotávajú – vytvárajú si vlastný svet, ktorému ľahko uveria tí, ktorí uveriť chcú. Svet, ktorý sa občas opatrne dotkne hraníc uveriteľnosti, aby bol zaujímavejší. Len tak na okraj – v celej knihe je približne toľko vulgarizmov ako v jednej Rytmusovej pesničke. Ale na nás spisovateľov je iný meter ako na raperov, preto sa patrí varovať.

To podstatné v románe je však skryté za tým všetkým – nazretie do hláv básnikov, textárov, spisovateľov, muzikantov... teda všetkých, ktorých poháňa inšpirácia vtelená do univerzálnej postavy zvanej *Múza*. Pre niekoho zlo, ktoré rozbíja vzťahy, pre iného dobro, ktoré vytvára hodnoty. Román sa snaží aspoň sčasti odpovedať na otázky, ktoré si ľudia v okolí umelca kladú. Ako s tým žiť? Rozchodí to? Vytlačím to z neho? Stojí mi to za to? Je to liečiteľné? Sú na to tabletky? Odporúčaná neodborná literatúra pred vstupom do vzťahu s umelcom.

Román vyšiel v nakladateľstve Fama-art v roku 2016.

Ukážka vulgarizmov

Na druhý deň cestou za nimi Rafo vyzvedal, ako sa mi darí. Či už mám pol zbierky v suchu.

„Ale kdeže. Potrebujem, aby baba bola múzická, no Kika takou vôbec nie je.“

„Čo ti jebe?“ vybehol Rafo na mňa. „Môj starý otec hovorili, že baba má byť akurát prietrtná, nič viac netreba. A to Kika je. Môžeš sa spýtať každého normálneho chlapa na zemeguli.“

„Možno nie som normálny, ale keďže pre mňa nie je múzická, nie je

ani prietrtná.“

„Odrazu. Pamätám sa, že doteraz baba ani prietrtná nemusela byť a nevadilo. Pretrtol si ju. Niektoré tvoje bývalé... ach jaj...“

„Asi som dozrel.“

„Nemohol by si dozretie odložiť o jednu babu neskôr? Túto daj ešte po starom.“

„Nemôžem. Vieš, ako sa hovorí. Nový život treba začínať dnes, nie zajtra.“

Ukážka poetiky

„A tiež si myslím, že duše a telá dvoch ľudí by mali vzájomne splynúť postupne, nie ako keď sa zrazia dve biliardové gule. Je to puritánstvo?“ spýtala sa Zuna.

S týmto prirovnaním ma dostala, spomenul som si na seba a Kiku.

Áno, v láske môžeme byť dvomi biliardovými guľami alebo dvomi kvapkami. Keď sa stretnú dve biliardové gule, vtedy je veľa rachotu, veľa radosti z presnej trefy, trvá to krátko, miesto nárazu zabolí, menia sa smery a zostávajú len spomienky. Keď sa stretnú dve kvapky, chvíľku sa dotýkajú a navzájom do seba otláčajú, idú kus cesty spolu a keď zistia, že ich príťažlivosť je väčšia ako unesú, splynú v jednu. Ale byť kvapkou znamená byť mäkký. A zraniteľný. Zrážať sa už nechcem a splynúť mám strach. Čo s tým?

Ukážka erotiky

Zviezol som sa na kolená a začal sa modliť slovami, ktoré možno ani neboli slová a plniť jej prosby, ktoré ani neboli prosbami. Roztiahla ruky a naklonila hlavu dozadu, takže sa premenila na chrám s krížom na vrchole. Potom ruky skrížila pred sebou, akoby objímala niekoho neuchopiteľného, a vyzerala ako štíhly minaret. Bola z nej synagóga, Stonehenge, chrámy sa menili, len oltár zostával rovnaký. Roztočili sa v nej modlitebné mlynčeky, vlasy viali ako vlajočky v niektorej z tibetských dedín. Moje slová plynuli v piesni piesní a boli pohlcované prapôvodným chrámom prvého spoločného náboženstva zvaného ženstvo. To ženstvo sa ku mne zohlo, zobralo moju hlavu do dlaní a pomohlo mi vstať. Naše ústa sa netrpezlivo spojili a uzamkli v sebe jej posledné á, ktoré mohlo byť rovnako slovom áno ako aj slovom amen.

Bonusy

K Múzofilovi existuje veľa doplnkového materiálu, lebo niektoré veci sa dajú v románe spomenúť okrajovo alebo len krátkou citáciou.

Nezmestili sa najmä plné verzie básní, piesní, rozprávok... Preto ich dávam na svojom webe k dispozícii ako doplnkové čítanie. Ako bonusy. Komu bolo málo poézie, alebo nebudaj vulgarizmov, či erotiky, môže si z bonusov vybrať to, čo ho zaujíma.

Bonusy umožňujú dozvedieť sa z príbehu viac a urobiť si z toho niečo ako interaktívne čítanie. Sú uvedené číslom strany, ku ktorej sa viažu. Preto je najlepšie počas čítania knihy v správnej chvíli odska-kovať na Kefoweb a zahryznúť si k nemu príslušný bonus.

Nájdeš tam plné verzie básní, ktoré sú v románe len naznačené alebo sa viažu k deju. Napríklad *Masérka múza*, *Mandaláska*, *Moja hebkoruká*...

Nájdeš tam videoklip piesne *Namotávam*, ktorá hovorí o dôležitom psychologickom ryse hlavnej postavy – radosti z fabulácie, mystifikácie a rozprávania príbehov blízko hranice uveriteľnosti.

Nájdeš tam videoklip piesne *V tvojom sade*, ktorej text je vlastne jednou dvojstránkou knihy, kde sa najintenzívnejšie mieša erotika s poéziou.

Nájdeš tam tantrickú verziu rozprávky *Zlatá priadka* v originálnom liptovskom nárečí, ktoré sa dobre počúva, ale zle číta, preto je v románe použitá zospisovnená verzia. Tiež tam nájdeš plné znenie rozprávky *O drakovi Defloriánovi*, ktorá je v románe len spomenutá, ale je významnou súčasťou deja.

Nájdeš tam originál čer sexu, z ktorého je v románe len pár viet, ale narobí riadne čoro-móro. Zverejnený je len na rozšírenie obzoru zvedavého čitateľa, lebo to už je trochu hárd kór.

Nájdeš tam fotografie reálneho prostredia, v ktorom sa časť románu odohráva a pomôžu lepšie si dej vizuálne predstavovať.

Recenzie

Je neobyčajný v tom najlepšom zmysle slova. Spája erotiku a lásku, ktorá je viacveršová až niekoľkostranová, s triezvym pohľadom na ženy, s vulgarizmami a s poriadnou dávkou humoru. Zahráva sa s fantáziou čitateľa, ktorý sa stráca v realite a v spleti rôznych príbehov. Kniha je dokonalý sprievodca pre ženy, ktoré vstupujú do vzťahu s umelcom a zároveň príručkou pre umelcov, ktorým sa miešajú múzy s reálnymi ženami. **(Knižná revue)**

Čo na románe poteší veľmi, je Kefov jazyk. Svieži, súčasný, prirodzene hovorový, nie silený ani silácky. Ani v drsnejších, vulgárnejších polohách nie. Kefo má slovenčinu rád, ovláda ju, má ju zažitú

a dobre natrávenú, s veľkou pasiou sa s ňou vie pohrať, pomaznať, povymýšľať si. Bedlivo sa vystríha klesnúť v hovorovosti len k bežne vykrádaným čechizmom z rôznych populárnych filmových a televíznych hlášok, mechanicky preklápaných do slovenčiny, ako sa to často stáva mladým, i v rôznych spisovateľských súťažiach oceňovaným laureátkam. Hrdina knihy má šťastie, že všetci, ktorých v románe stretne, majú vospolok dar vtipnej repliky, takže čo dialóg, to súboj vtipných hlášok a slovných hier. Kefo by sa nestratil ani ako scenárista sitcomov... **(Nový Populár)**

Kamarátske recenzie

Mám rád krátke kamarátske recenzie. Také tie laické, subjektívne, plné smajlíkov... ale o to čarovnejšie. Lebo každý, kto mi nejakú napísal, sa cítil byť „iba“ čitateľom, a teda nekompetentným na nejaké recenzie. Ale prečo nie? Kto už by mal byť kompetentnejší na subjektívny názor ako subjekt?

Prvé strany boli pre mňa boj. Autor sľuboval poetiku rovnako ako erotiku, no neviem si pomôcť, práve tá tak veľmi očakávaná (a potrebná) poetika sa nejako nedostavovala. Hlavný protagonist vo mne namiesto romantického objektu vzbudzoval skôr hnev. Druhá časť bola umelecká, bola poetická, bola vynaliezavá aj zábavná. A posledná časť už bola takmer čisté umenie. Poézia bez rýmov – aj s nimi. Trochu psychológie, niečo málo z dynamiky medziľudských vzťahov, ale hlavne krása. Možno istá forma náhľadu na fungovanie mozgu riadeného prevažne pravou hemisférou...? **(Martina)**

Čo by som jednoznačne vyzdvihol, je Petrov štýl rozprávania. Hovorový, slangový, obrazný, miestami vulgárny (nie však samoučelne), hravý jazyk. Je vidieť, že Kefo píše okrem iného aj poéziu a aforizmy, čo naplno zužitkoval aj vo svojom debutovom románe. Takisto dialógy sú silnou stránkou tohto zaujímavého románu. Najmä pre ich hravosť, obrazotvornosť a poetickosť. V niektorých kapitolách budete na pochybách či čítame prózu alebo poéziu... **(Miloš)**

Zhltol som to ako dobre namazanú špagetu. Kniha má pre mňa niekoľko rovín. Jedna rozosmieva, točí sa okolo chlastu a biologických procesov, na čo väčšina ľudí bude reagovať, či už v skrytosti, alebo otvorene pobavením a veľmi malá časť puritánsky založených moralistov pohoršením. Ďalšia rovina je dejová. Nie je výrazná, skôr je vyskladaná z epizód, ale všetky podprahovo prepája Pykove dobýjanie Everestu. Pre mňa naj, je rovina psychologická... **(Peter)**

Naozaj si ma dostal! Kam ty na tie nápady chodíš? Nehovor mi, že to všetko písal sám život. Čakala som, že čo to celé bude za orgie, ale milo si ma prekvapkal. Veľmi milo. Tvoj román na mňa v istých pasážach pôsobí ako afrodiziakum. Poézia a dobre i múdro naskladané slovíčka fungujú zázračne. V iných pasážach sa zas skláňam pred majstrom zápletky. Naozaj neuveriteľne uveriteľné príbehy. Na hrane či tesne za hranou, ale taký život častokrát je, že áno. **(Soňa)**

Prečítal som to na jeden hlt a postupne som musel dávkovať, lebo knižka neúprosne končila a ja som to chcel čo najviac oddialiť :) Nikdy som sa pri knižke nahlas nesmial a málokedy som plakal. Pri tej Tvojej to bolo veľmi časté (častejší bol smiech), za čo veľmi pekne ďakujem. Bol som (a stále som) ohúrený Tvojou precíznosťou i umeleckým vianím. Priznám sa, že som v knihe čakal viac básní, ktoré ku koncu prišli. Ale to bolo asi len zbytočné „škatuľkové očakávanie.“

(Matúš)

Román zrejme zachutí najmä ľuďom podobného razenia, ktorí sa vedú identifikovať aspoň s jednou z mnohých postáv. Najlepšie Pykom. Mne trochu trvalo – a zrejme sa mi to nikdy celkom nepodarí – úplne si obľúbiť Zunu. Niežeby nebola napísaná dobre, ale poznáte to, keď je niečo príliš... (Lepšie odpustíme nedokonalosť mužskej postave, ako dokonalosť tej ženskej, aspoň ja :)). Za to Pyko je taký farebný, rozmanitý. Sú momenty, kedy som ho brala komplet, inokedy by som ho najradšej brala komplet – hrdzavou kosou. Preto je dobré, ak román má aspoň jednu postavu, ktorá vzbudzuje emócie. Jedno aké. Hlavne nenechať čitateľa chladným. Múzofil je román, ktorý buď v prvej tretine zaujme a potom sa číta ľahko, alebo nezaujme vôbec a odkladá sa bokom. **(Dida)**

Distribúcia

Osobne u autora, na besedách, v e-shope vydavateľa, v kamenných alebo internetových kníhkupectvách (Martinus, Gorila...).

Obsah

Úvod.....	3
Zimomriavky.....	5
V cirkuse.....	5
Starjapo.....	6
O troch zlatých nuggetoch.....	7
Privítanie v maringotke.....	9
Saida sa predstavuje.....	10
Duracelko.....	11
Láskovky.....	11
Zimomriavky jedna.....	12
Zimomriavky dva.....	13
Zimomriavky tri.....	14
Zimomriavky štyri.....	14
Ibi.....	15
Rozprávnik.....	16
Grco.....	16
Stop!.....	18
Chosé a puzzle box.....	19
Saida počúva príbeh.....	20
Saida a puzzle box.....	21
Nevlastný dedo.....	22
Saida na tristo ťahov.....	22
Fantómová energia.....	23
Ráno.....	23
Zastávka u Rafa.....	24
Po roku.....	26
Posledná zimomriavka.....	27
O románe Múzofil.....	29
O čom je.....	29
Ukážka vulgarizmov.....	29
Ukážka poetiky.....	30
Ukážka erotiky.....	30
Bonusy.....	30
Recenzie.....	31
Kamarátske recenzie.....	32
Distribúcia.....	33

**Peter Šrank
(1964)**

Narodil sa v Partizánskom, už 30 rokov žije v Žiari nad Hronom. Pesničkár s gitarou a textár. Píše poéziu, aforizmy, epigramy, krátke publicistické žánre, poviedky a cestopisy. Pre rozhlas tvorí glosy, fejtóny a humoristické scény. Deťom sa prihovára básničkami, rozprávkami a piesňami.

Väčšinou sa z románov ponúka ako ochutnávka len krátka ukážka. Má to dve nevýhody. Podľa krátkeho textu, vytrhnutého z kontextu, je ťažké rozhodnúť sa, či zvyšok stojí za prečítanie. A napriek krátkosti sa vždy niečo z deja aj tak prezradí.

V prípade románu Múzofil je to inak. Autor tu dáva (pod logickým názvom Múzofil nula) ako ochutnávku uzavretý príbeh v rozsahu jednej kapitoly (asi hodinka čítania), ktorý predchádza dej knihy. Dostatočne dlhý na rozhodnutie, či sa pustiť do románu, a nič neprezradzajúci z jeho deja.

V predrománe sa hlavný hrdina Pyko, budúci múzofil, stretne so staršou ženou, ktorá ho naučí vychutnávať si čaro mystifikácie. Príbeh obsahuje jemnú erotiku, poetiku a nečakané dejové zvraty.